

Mircea Mihăieș. Pedofili din toate țările, uniți-vă!

written by [Mircea Mihăieș] | February 3, 2020

De mai multă vreme, un apropiat care urmărește evoluțiile din societatea actuală îmi atrage atenția asupra răsturnărilor spectaculoase care urmează să se petreacă. Fin analist al agendelor corect-politice și neo-comuniste, el a identificat de fiecare dată cu precizie „inovațiile” și alunecările spre absurd ale occidentului. Mi-a vorbit despre terorismul ecologic pe vremea când acesta părea o apă de trandafiri ideologică pusă în slujba omenirii. Mi-a descris în amănunt, încă din anii '90, evoluția spre un nou tip de autoritarism al „verzilor”. Mi-a rezumat discuțiile din subteranele grupurilor „extremist-reformiste” privind subiecte de mare sensibilitate precum drogurile și fenomenul LGBT și m-a informat asupra agendei a mișcărilor de stânga, fie ele politice, fie declarat „umanitariste”.

Acum vreo doi ani, m-a abordat: „Punem pariu că în curând se legiferează incestul și pedofilia? Cu drogurile au rezolvat-o, sexualitatea e «la liber», zoofilia nu mai sperie pe nimeni, de arme nu se pot atinge, așa că se concentrează pe acestea două.” „Pe ce te bazezi?”, am replicat. „E simplu. Fii atent la filmele «progresiste» de la Hollywood. Acolo se află laboratoarele de testare a celor mai deșucheate idei. Înainte de a deveni subiecte de dezbatere publică, teoriile sunt verificate pe poligonul de încercare al milionarilor comuniști din California.” O simplă căutare pe Google mi-a confirmat toate acestea. Mi s-a dovedit încă o dată cât de înapoiat sunt, cât de neevoluat și neștiutor în privința direcției în care se deplasează omenirea. Vorba lui Edgar Faure: „Imobilismul e în mișcare și nimic nu-l poate opri”...

Aș fi jurat, de pildă, că actul infam al acuplării între membrii aceleiași familii e privit cu oroare pe tot globul. Nu mi-a venit să cred – dar e purul adevăr! – că în țări precum Argentina, Brazilia, Coasta de Fildeș, Franța, India, Israel, Letonia, Lituania, Netherlands (fosta Olanda), Portugalia,

Rusia, Serbia, Slovenia, Spania, Thailanda, Turcia, Statele Unite e relativ acceptabil să pui în practică, generic vorbind, populara expresie „mother fucker”. Există, desigur, nuanțe. De pildă, în Israel, cei implicați în „comerțul carnal interfamilial” trebuie să fie de vârstă majoră. În Canada, se cere să ai vârsta consimțământului. În China sunt interzise relațiile sexuale între rudele de gradul întâi – în rest, Buddha cu mila! La fel și în Austria, Republica Cehă, Estonia, Finlanda, Germania. În Franța e pedepsit doar incestul prin viol sau abuzul sexual al unui minor. În Statele Unite, în funcție de stat, legislația e fie permisivă, fie punitivă. În Rhode Island, de pildă, nu e pedepsită relația incestuoasă, ci doar căsătoria incestuoasă. La celălalt pol, statele Massachusetts, Virginia, Texas, Oregon, Nevada, Montana, Idaho și Michigan aplică pedepse severe, mergând până la închisoarea pe viață.

Bun, la capitolul ăsta ne-am lămurit. Cum e cu pedofilia? Tocmai mă pusesem serios pe cercetare, când presa mi-a livrat un caz gata ambalat: cel al prozatorului francez Gabriel Matzneff. Dacă nu l-ați citit, nu e nicio pagubă. Îi știu numele de pe la începutul anilor '90, când presa literară franceză a făcut din el o adevărată vedetă. Nu era număr din „Lire” sau „Magazine littéraire” în care creștetul pleșuv și ochii lui vicleni să nu figureze la loc de cinste. Fragmentele din cărțile lui pe care le-am parcurs mi s-au părut absolut anodine: niște lătrături tulburi, dominate de obsesii sexuale, ambalate în teorii râncede despre eliberarea sexuală și dărâmarea pudibonderiei burgheze.

Într-un fel, mă mir că francezii au făcut abia acum un caz din practicile lui Matzneff. Omul nu și-a ascuns niciodată preferințele și practicile sexuale, fiind un hiper-activ activist pro-pedofilie. El și-a expus pe larg aventurile nu doar în romane, ci și în interviuri și prezențe publice care celebrau „iubirile” cu adolescenți și adolescente ori chiar cu copii preadolescenți. Confesiunile erau întâmpinate, de regulă, cu scârboase nechezături aprobative, ca într-o ediție de pomină a emisiunii „Apostrophes”, a lui Bernard Pivot, din 1990. Patron de bordel cultural ad-hoc, Pivot l-a prezentat în termenii următori, așa-zis umoristici: „Gabriel Matzneff e un adevărat profesor de educație sexuală, care dă cursuri gratuite, plătind cu propria lui persoană”. Accentul a căzut pe obiceiul individului de „a seduce și a iniția” minori. El făcea, cu alte cuvinte, o activitate utilă social. Modest, Matzneff l-a completat cu vocea îmbătată de amintirea victoriilor reputate: „Îmi place să seduc pentru că a face dragoste devine o aventură extraordinară doar atunci când iubești sau ești iubit.” Și: „Amorul venal, amorul mercenar nu e decât o caricatură a iubirii dintre două ființe care se iubesc”. Evident, una dintre ființele perfecte era el, celelalte fiind băieții și fetițele care i-au trecut prin pat.

Pivot știa exact despre cine e vorba: acesta tocmai publicase, și încă la o editură de mare prestigiu, Gallimard, un jurnal al anilor 1983-1984, cu un titlu întru totul sugestiv: *Mes amours décomposés* (Iubirile mele putrede). Așadar, individul nu era un „prădător” ascuns, un scelerat de catacombe, ci un operator care acționa la lumina zilei. Beneficiind, în plus, de complicitățile perverse ale unei edituri faimoase, ale presei de „high quality” și ale unei trambuline cvasiplanetare, cum era în epocă emisiunea

lui Bernard Pivot. Culmea e că insul și-a confecționat și o teorie a amorului, atacându-i vitriolant pe Casanova și Don Juan: aceia erau doar niște contabili ai amorului, niște automate care cucereau femei mature, abordabile, pe când el, Matzneff, „suferea” și „era gelos” pe inocența copiilor. Vulnerabil, el era cel sedus, „victima” „ființelor pure” care încă nu cunoscuseră „duritatea” vieții.

Cu o singură excepție, scriitoarea canadiană Denise Bombardier, care i-a reproșat nerușinarea și imoralitatea, colegii de platou au urmărit elucubrațiile lui Matzneff cu o veselie și cu un aer de încurajare pe care le întâlnești doar într-o casă de toleranță. Culmea nerușinării: după emisiune, Jacques Lanzmann (un textier de muzică ușoară și înfocat comunist) regreta că nu s-a găsit nimeni s-o pălmuiască pe Denise Bombardier pentru duritatea arătată delicatului pedofil...

„Consumatorul de fete” intrase în ultimele decenii într-un con de umbră. Iată însă că o întâmplare... editorială îl readuce în luminile rampei – și cu o intensitate de neimaginat. Una dintre fostele „iubiri” ale lui Matzneff, o Lolită de doar 14 ani, a publicat, în 2 ianuarie, o carte în care descrie pe larg împrejurările în care a devenit amanta lui Matzneff. Femeia, astăzi în vârstă de 47 de ani, se numește Vanessa Springora și tocmai fusese numită directoarea editorială a cunoscutei Edituri Julliard. Cartea ei, *Le consentement (Consimțământul)*, e descrisă ca fiind șocul-editorial al începutului de an. Acum, când scriu aceste rânduri, e cea mai vândută carte din Franța. Narațiune „neromanțată”, volumul Vanessei Springora reface contextul în care, la treisprezece ani, l-a întâlnit pe Matzneff și, un an mai târziu, au început să aibă relații sexuale. În acea perioadă, vârsta consimțământului era în Franța – incredibil! – șase ani. Din 2018, ea a fost ridicată la cincisprezece...

Amorezul, care tocmai împlinea cincizeci de ani, nu era nici pe departe personajul expresiv, „romantic”, amantul delicat care a inițiat-o în practici sexuale complexe. Era un obsedat care a profitat de naivitatea unui șir nesfârșit de adolescente (în emisiunea lui Pivot se lăuda în gura mare că avea, simultan, douăsprezece amante!). Mai mult, a practicat turismul sexual, călătorind în țări din Asia unde minorii puteau fi „obținuți” pe mici sume de bani. Toate aceste experiențe au fost descrise pe larg în cărțile lui, spre încântarea mediului rafinat galic. Tocmai de aceea, declanșarea unui „caz Matzneff” acum, când pedofilul a împlinit 83 de ani, e, cum spuneam, oarecum surprinzătoare.

Una dintre chestiunile care se ridică e dacă jurnalele lui Matzneff pot fi considerate probe juridice. El însuși a dat asigurări că descrierile „sublimelor plăceri” și cazurile invocate sunt reale. Într-una dintre autobiografiile, *La prunelle de mes yeux (1993) / Lumina ochilor mei*, personajul feminin se numește Vanessa S. Întâmplările descrise de Matzneff corespund până în cel mai mic detaliu cu cele din cartea femeii care a decis să rupă tăcerea. Dacă unii dintre cei care au comentat situația vorbesc despre „pedocriminalitate”, dinspre extrema stângă se aud aplauze. Raphaël Glucksmann, jurnalist comunist radical, a scris pe Twitter: „Deși am făcut cercetări, tot nu înțeleg cum de faptul de a nu tolera ca un dandy pervers de 40 sau 50 de ani să-și introducă sexul în gura unui copil de 13

ani sau să exploateze băieți în Asia de Sud-Est este o amenințare pentru creația literară...". Glucksmann-fiul are, de altfel, o frumoasă istorie de familie: faimosul său tată, André, a semnat în 1977 o petiție, inițiată chiar de Matzneff, în favoarea a trei pedofili ce fuseseră condamnați la închisoare pentru „atentat la pudoare fără violență asupra unor minori sub 15 ani.” Glucksmann-tatăl se afla el însuși într-o ilustră companie, alături de Roland Barthes, și, evident, Simone de Beauvoir și Jean-Paul Sartre... Promotori ai „eliberării sexuale”, ei vedeau, cum spunea Pierre Verdrager, „identificarea naturii potențial sexuale a relației dintre adulți și copii ca pe una dintre căile de a ataca ordinea burgheză.”

În acel caz, accentul a căzut pe sintagma „fără violență”. Argumentul poate fi invocat astăzi de către Matzneff, care n-a brutalizat-o nicio clipă pe Vanessa Springora. S-a mulțumit să folosească arsenalul „seducției” și ascendentul psihologic. Ea însăși își mărturisește precocitatea sexuală și explică interesul neobișnuit stârnit de un ins care juca simultan rolul de amant perfect și de tată absent. „A te culca cu un copil”, scria el, „este o experiență sfântă, un botez, o aventură sacră”. Până în clipa de față, Matzneff s-a rezumat la o scurtă și disprețuitoare declarație autovictimizantă. Ca toți plozii lui Mai 1968, el se consideră parte a autoproclamatei și intangibilei „aristocrației intelectuale”, a cărei misiune istorică e să dărâme redutele învechitei „morale burgheze”...

Să vedem ce va urma. Deocamdată, capitaliștii de la Gallimard i-au retras cărțile. Poate vor fi preluate de Editura Partidului Comunist.

Text publicat în premieră în revista "România literară"